

Sygn. akt III AUa 906/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

Sędziowie: SSA Jolanta Wolska

SSA Lucyna Guderska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Aleksandra Słota

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 czerwca 2017 r. w Ł.

sprawy **R. L.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.**

o podleganie ustawodawstwu słowackiemu w zakresie ubezpieczenia społecznego

na skutek apelacji R. L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 27 kwietnia 2016 r. sygn. akt VI U 523/15

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od R. L. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.**

Sygn. akt III AUa 906/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 marca 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. na podstawie art. 11 ust. 3a Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz art. 14 ust. 6 i 9 i art. 19 ust. 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 stwierdził, że R. L. w okresie od 1 września 2014 r. podlega polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego.

W odwołaniu od tej decyzji R. L. wniósł o jej zmianę poprzez stwierdzenie, że podlega on od 1 września 2014r. ustawodawstwu słowackiemu w zakresie ubezpieczenia społecznego oraz o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Odwołujący podniósł, że wykonywał na Słowacji pracę zgodnie z zawartą ze Spółką FINANSE (...) s.r.o. z siedzibą w J. umową o pracę, zaś organ rentowy nie ma kompetencji do oceny zaistnienia stosunku ubezpieczenia w sensie prawnym poprzez ustalenie, czy praca na terenie Słowacji miała charakter marginalny.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Płocku oddalił odwołanie.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

R. L. prowadził od 28 września 2009 r. pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w B., która polegała na prowadzeniu szeroko pojętych usług promocyjnych, logistycznym zabezpieczeniu klientów. Jako działalność dominującą przedsiębiorstwa według klasyfikacji (...), wpisano działalność agentów trudniących się sprzedażą żywności, napojów i wyrobów tytoniowych.

W dniu 25.08.2014r. ubezpieczony zawarł umowę o pracę z FINANSE (...) s.r.o. z siedzibą w J. 378 na Słowacji. Zgodnie z tą umową ubezpieczony miał być zatrudniony jako pracownik zajmujący się dostarczaniem materiałów reklamowych klientom wskazanym przez pracodawcę, w czasie i miejscu oznaczonym przez pracodawcę na terenie Republiki Słowackiej na czas określony od 01.09.2014r. do 30.11.2014r., w wymiarze 10 godzin w miesiącu. Jako miejsce wykonywania pracy wskazano obszar Republiki Słowackiej. Wynagrodzenie określono na kwotę 2,023 euro za godzinę pracy. W dniu 20.10.2014r. R. L. złożył do organu rentowego wniosek o ustalenie właściwego ustawodawstwa począwszy od 1.09.2014r. z uwagi na wyżej opisane zatrudnienie. Do powyższego wniosku R. L. załączył umowę o pracę z w/w przedsiębiorcą, która w punkcie dotyczącym czasu pracy nie zawierała kompletnego tłumaczenia, z którego wynikałoby, że czas zatrudnienia wynosi 1 dzień w wymiarze 10 godzin.

Ubezpieczony, wezwany przez organ rentowy do uzupełnienia dokumentacji w celu ustalenia, czy istotnie wykonywał on pracę na terenie Republiki Słowacji, przedłożył pisemne wyjaśnienie, umowę, wyciąg z konta bankowego o otrzymanym wynagrodzeniu, ksero listy obecności oraz formularz zgłoszeniowy.

Organ rentowy po dokonaniu analizy dokumentacji przedłożonej przez ubezpieczonego pismem z 9 listopada 2014 r. poinformował ubezpieczonego, że w okresie od 1 września 2014 r. do 30 listopada 2014 r. podlega on w zakresie zabezpieczenia społecznego słowackiemu ustawodawstwu, jednakże zaznaczył, iż ustalenie to ma charakter tymczasowy i może zostać unieważnione, jeżeli nastąpią istotne zmiany w aktywności zawodowej ubezpieczonego lub instytucja ubezpieczeniowa miejsca wykonywania pracy lub instytucja właściwa będzie miała istotne zastrzeżenia co do określonego przez ZUS ustawodawstwa właściwego.

Z list obecności złożonych przez odwołującego się wynikało, że w październiku 2014r. był trzykrotnie w firmie FINANSE (...) i pracował dwa razy po 4 godziny i raz 2 godziny w ciągu dnia. Z wydruku wystawionego przez tego pracodawcę dotyczącego wypłaty wynagrodzenia za okres 22.09.2014r. – 26.09.2014r. wynikało, że we wrześniu 2014r. pracował 4 dni w wymiarze 10 godzin, za co otrzymał wynagrodzenie w wysokości 17,55 EUR netto.

Z uwagi na fakt przedłużenia przez ubezpieczonego ze słowackim pracodawcą umowy o pracę, ponownie wystąpił on z wnioskiem o ustalenie ustawodawstwa właściwego na dalszy okres zatrudnienia. Do wniosku R. L. dołączył umowę o pracę na czas określony od 1.12.2014r. do 28.02.2015r. na takich samych warunkach, co poprzednio zawarta z tym samym pracodawcą. Umowa ta także nie zawierała pełnej treści w języku polskim w zakresie określenia liczby godzin pracy w miesiącu.

Organ rentowy pismem z 11.12.2014r. poinformował ubezpieczonego, że od 1.12.2014r. do 28.02.2015r. podlega on ustawodawstwu słowackiemu w zakresie zabezpieczenia społecznego, zaznaczając jednocześnie, że ustalenie to ma charakter tymczasowy i może zostać unieważnione, jeżeli nastąpią istotne zmiany w aktywności zawodowej ubezpieczonego lub instytucja ubezpieczeniowa miejsca wykonywania pracy lub instytucja właściwa będzie miała istotne zastrzeżenia co do określonego przez ZUS ustawodawstwa właściwego.

W okresie trwania spornych umów odwołujący nie opłacał składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w Polsce.

W okresie od 09.2014r. do 01.2015r. w złożonych deklaracjach VAT-7 do Urzędu Skarbowego w P. odwołujący się wykazał sprzedaż (dostawa towaru oraz świadczenie usług na terenie Polski) w kwocie:

- (...) - 7.200 zł,

- (...) - 5.694 zł,
- (...) - 6.696 zł,
- (...) - 7.195 zł,
- (...) - 5.682 zł.

W złożonych deklaracjach nie wykazał dostaw wewnątrzspółnotowych.

W wyniku kontroli przeprowadzonej przez słowacką centralę instytucji ubezpieczeń społecznych we współpracy z Narodowym Inspektorem Pracy ustalono, że przedmiotem działalności spółki FINANSE (...) s.r.o. w J. są usługi reklamowe i marketingowe, a pracownicy, wśród których był także R. L., mają wykonywać pracę na Słowacji jedynie 1 dzień w miesiącu w wymiarze 10 godzin z reguły za wynagrodzeniem 2,023 EUR na godzinę. Wskazując na przepisy prawa wspólnotowego centralna słowacka instytucja ubezpieczeń wniosła o zastosowanie wobec odwołującego się ustawodawstwa polskiego za okres spornych umów, podnosząc marginalny charakter jego zatrudnienia na terenie Słowacji.

Sąd Okręgowy uznał, że dokumentacja dotycząca zatrudnienia R. L. na terenie Słowacji służy jedynie stworzeniu pozorów wykonywania tam pracy i ma na celu uniknięcie opłacania składek przez odwołującego się z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej na terenie Polski. Zdaniem tego Sądu, z uwagi na fakt, że koszty wyjazdu na teren Słowacji przewyższyłyby w przypadku przedmiotowych umów zarobek, jaki odwołujący się osiągał na ich podstawie, niewiarygodne są dokumenty w postaci list obecności i listy płac, z których wynika, że R. L. wykonywał swoją pracę na terenie Słowacji kilka razy w miesiącu przez 2 do 4 godzin dziennie za stawkę 2,023 euro za godzinę.

Sąd nie dał wiary zeznaniom odwołującego się w zakresie rzeczywistego świadczenia przez niego pracy na terenie Słowacji w ramach spornych umów o pracę. Nie negując, że strony te umowy faktycznie zawarły, Sąd stwierdził, iż całokształt materiału dowodowego przemawia za tym, iż faktycznie nie doszło w jej następstwie do świadczenia pracy przez odwołującego na terenie Słowacji, ewentualnie, że praca ta miała charakter jedynie marginalny.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie R. L. nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd wskazał, że spór w niniejszej sprawie dotyczący pozostawania R. L. w zatrudnieniu na terenie Słowacji i podlegania od dnia 1 września 2014 r. do dnia 28 lutego 2015 r. ustawodawstwu słowackiemu w zakresie zabezpieczenia społecznego winien być rozstrzygnięty na podstawie regulacji zawartej w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, które weszło w życie 1 maja 2010r. Określa ono zasady mające na celu koordynację w zakresie zabezpieczenia społecznego wpisujące się w ramy swobodnego przepływu osób.

W art. 11 w/w rozporządzenia wyrażono generalną zasadę podlegania ustawodawstwu jednego państwa członkowskiego i sformułowano jednocześnie zakaz podwójnego obciążania migrujących pracowników składkami wynikającymi z systemów zabezpieczenia społecznego różnych państw członkowskich. Tym samym nie może zaistnieć sytuacja, w której z jednej strony dojdzie do pozbawienia osoby przemieszczającej się w obrębie UE ochrony socjalnej, z drugiej zaś strony do nadmiernego obciążenia osoby zainteresowanej, z tytułu podlegania pod system ubezpieczeń w więcej niż jednym państwie członkowskim.

W przypadku osoby wykonującej pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich, właściwe jest ustawodawstwo państwa członkowskiego, na terenie którego osoba ta wykonuje pracę najemną, a jeśli wykonuje pracę w dwóch lub kilku państwach członkowskich – ustawodawstwo państwa, gdzie świadczona jest znaczna część pracy (art. 13 ust. 3 w/w rozporządzenia).

Sąd I instancji podkreślił, że zgodnie z art. 1 pkt a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 określenie „praca najemna” oznacza wszelką pracę lub sytuację równoważną, traktowaną jako taką do

celów stosowania ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego, w którym taka praca lub sytuacja równoważna ma miejsce. Z uwagi na jednoczesne wykonywanie działalności (pracy najemnej i pracy na własny rachunek) w różnych państwach członkowskich konieczne jest zbadanie, czy ubezpieczony spełnia warunki ubezpieczenia ustanowione przez system zabezpieczenia społecznego w prawie krajowym wskazanym przez normy kolizyjne jako właściwe. W tym wypadku organ ubezpieczeń społecznych miejsca zamieszkania ubezpieczonego był uprawniony tylko do wskazania ustawodawstwa właściwego stosownie do art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004. Sąd powołał przy tym stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 6 czerwca 2013r., II UK 333/12, iż określenie ustawodawstwa właściwego wskazującego na instytucję miejsca świadczenia pracy najemnej wyłącza ocenę przez instytucję miejsca zamieszkania, czy stosunek prawny będący podstawą objęcia ubezpieczeniem społecznym w kraju świadczenia pracy jest ważny według prawa miejsca zamieszkania ubezpieczonego. Instytucja miejsca zamieszkania osoby ubiegającej się o ustalenie ubezpieczenia społecznego w innym państwie może powziąć wątpliwości co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa, lecz trzeba podkreślić, że może chodzić jedynie o wątpliwości co do określenia ustawodawstwa mającego zastosowanie do zainteresowanego, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego, czyli niepewności co do tego, czy osoba wnosząca o ustalenie prawa właściwego jest objęta systemem zabezpieczenia społecznego w więcej niż jednym państwie członkowskim. Wątpliwości tych instytucja miejsca zamieszkania wnioskodawcy nie może sama rozstrzygać, lecz musi dostosować się do trybu rozwiązywania sporów co do ustalenia ustawodawstwa właściwego, wskazanego w szczególności w art. 6, 15 oraz 16 rozporządzenia nr 987/2009, które nakazują zwrócenie się – w przypadku istnienia wątpliwości lub rozbieżności – do instytucji innego państwa członkowskiego. Instytucje te niezwłocznie dostarczają lub wymieniają między sobą wszystkie dane niezbędne dla ustanowienia i określenia praw i obowiązków osób, do których ma zastosowanie rozporządzenie podstawowe. Współdziałanie w tym zakresie oznacza, że do instytucji właściwych, jak również do sądu krajowego, należy przede wszystkim ustalenie, czy osoba żądająca ustalenia właściwego ustawodawstwa podlega ubezpieczeniu społecznemu w każdym ze wskazanych przez nią państw i postąpienie w celu ustalenia stanu zgodnego z art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Organ rentowy ani sądy nie mogą spowodować sytuacji, w której osoba prowadząca działalność i wykonująca pracę najemną w różnych państwach członkowskich Unii nie będzie podlegała żadnemu ustawodawstwu lub że będzie podlegała ustawodawstwu więcej niż jednego państwa.

Sąd stwierdził, że w niniejszej sprawie polski organ rentowy podjął współpracę z instytucją słowacką w celu ustalenia, czy odwołujący się wnoszący o ustalenie właściwego ustawodawstwa objęty jest systemem zabezpieczenia społecznego z tytułu pracy najemnej na terenie Słowacji. Polski organ rentowy nie dokonywał przy tym samodzielnie oceny stosunku prawnego łączącego odwołującego się z pracodawcą na terenie Słowacji. Oceny takiej dokonała właściwa instytucja słowacka, która zakwestionowała stosunek prawny będący podstawą objęcia odwołującego się ubezpieczeniem społecznym w kraju świadczenia pracy według prawa słowackiego.

Sąd I instancji wskazał przy tym, że zgodnie z art. 14 ust. 5b (obowiązującego od 28 czerwca 2012r.) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 praca o charakterze marginalnym nie będzie brana pod uwagę do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego. Wykonywanie przez odwołującego się pracy na terenie Słowacji w wymiarze 10 godzin w miesiącu, gdyby rzeczywiście do niego doszło, stanowiłoby pracę marginalną, ponieważ nieznacznie przewyższa 5% czasu osób zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, natomiast wynagrodzenie nie przekracza tego progu.

Sąd za niezasadny uznał przy tym zarzut odwołującego się, że przepis art. 11 ust. 3 lit.a nie funkcjonuje w obrocie prawnym i powołał się w tym zakresie na sprostowanie z dnia 9.07.2013r. do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy oddalił odwołanie na podstawie art. 477.14 § 1 k.p.c.

Od powyższego rozstrzygnięcia odwołujący się wniósł apelację, w której zaskarżył wyrok w całości, zarzucając błędne zastosowanie przepisu art. 14 ust. 5b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia

16 września 2009r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 poprzez przyjęcie, że zasada wyrażona w art. 13 ust. 3 w/w rozporządzenia jest wyłączona w przypadku wykonywania pracy najemnej o charakterze marginalnym, w sytuacji, gdy - zdaniem skarżącego - przepis ten wraz z rozumieniem pojęcia „praca najemna” stosowany jest tylko w sytuacji, kiedy ubezpieczony świadczy pracę w dwóch różnych państwach członkowskich.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania i zmianę poprzedzającej go decyzji przez stwierdzenie, że od 1 września 2014 r. w stosunku ubezpieczonego ma zastosowanie ustawodawstwo słowackie w zakresie zabezpieczenia społecznego. Ponadto wniósł o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych z I i II instancje włącznie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem Sąd Okręgowy wydał prawidłowe rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawa.

Zgodnie z treścią art. 378 § k.p.c. sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. W związku z tym dla postępowania apelacyjnego znaczenie wiążące mają tylko takie uchybienia prawu procesowemu, które zostały przedstawione w apelacji i nie są wyłączone spod jego kontroli na podstawie przepisu szczególnego. Tym samym, sąd drugiej instancji - bez podniesienia w apelacji lub w toku postępowania apelacyjnego odpowiedniego zarzutu - nie może wziąć z urzędu pod rozwagę uchybień prawu procesowemu, popełnionych przez sąd pierwszej instancji, choćby miały wpływ na wynik sprawy.

Odnosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy należy podnieść, że skarżący nie zakwestionował w apelacji dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, a jedynie zarzucił naruszenie prawa materialnego. Tym samym Sąd Apelacyjny ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny akceptuje i przyjmuje za własny. W sytuacji, gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu w pierwszej instancji nie musi bowiem powtarzać dokonanych ustaleń, gdyż wystarczy stwierdzenie, że przyjmuje je za własne (por. np. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37 Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, Nr 4, poz. 83).

Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy, z treści art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego wynika, że osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną oraz pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich, podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, na terenie którego wykonuje pracę najemną. Szczegółowe uregulowania dotyczące treści zawartej w art. 12 i 13 rozporządzenia nr 883/2004 zawiera art. 14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady WE nr 987/2009 dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, który w ust. 5b stanowi, że praca o charakterze marginalnym nie będzie brana pod uwagę dla celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego. Innymi słowy przepis art. 14 ust. 5b rozporządzenia wykonawczego wyłącza zastosowanie art. 13, w tym również ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004, w przypadku, gdy praca najemna ma charakter marginalny. Trafne jest zatem stanowisko Sądu I instancji, że powyższe przepisy znajdują zastosowanie w niniejszej sprawie.

Z niekwestionowanych ustaleń Sądu wynika bowiem, że skarżący, zamieszkujący na terenie Polski i prowadzący od 2009r. na jej terenie pozarolniczą działalność gospodarczą, zawarł z firmą FINANSE (...) s.r.o. w J. na Słowacji umowę o pracę, mocą której od dnia 1 września 2014r. miał zajmować się dostarczaniem materiałów reklamowych klientom na terenie Republiki Słowackiej. W takiej sytuacji do ubezpieczonego miałby zastosowanie przepis art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004, tj. podlegałby on ustawodawstwu słowackiemu, czyli kraju, w którym wykonywał pracę najemną. Jednakże, jak wynika z bezspornych ustaleń Sądu, słowacka instytucja ubezpieczeniowa

uznała, że wykonywanie przez skarżącego pracy na obszarze Republiki Słowackiej miało charakter marginalny i nie rodzi obowiązku ubezpieczeń społecznych z tytułu wykonywania pracy najemnej stosownie do treści art. 14 ust. 5b rozporządzenia wykonawczego. Słowacka instytucja ubezpieczeniowa wskazała, że wysokość wynagrodzenia, którą miał uzyskać skarżący z tytułu wykonywania powyższej umowy (2,033 euro za godzinę) nie przekracza 5% wynagrodzenia osób zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy, zaś praca świadczona przez skarżącego na terenie Słowacji w wymiarze 10 godzin miesięcznie nieznacznie przewyższa 5% czasu osób zatrudnionych w pełnym wymiarze. Jednocześnie Sąd I instancji ustalił, że skarżący z tytułu prowadzenia w tym samym okresie działalności gospodarczej na terenie kraju osiągał przychody znacznie przekraczające dochód z umowy o pracę z firmą FINANSE (...), bo wynoszące od 5.682zł do 7.200zł miesięcznie. Tym samym nie ulega wątpliwości, że praca skarżącego na terenie Republiki Słowackiej miała charakter marginalny w rozumieniu art. 14 ust. 5b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009. Z mocy tego przepisu wykonywanie pracy o charakterze marginalnym ma ten skutek, że nie jest ona brana pod uwagę przy ustalaniu podlegania ustawodawstwu państwa członkowskiego, o czym decyduje instytucja ubezpieczeniowa miejsca wykonywania tej pracy.

W świetle powyższego, z mocy art. 14 ust. 5b rozporządzenia wykonawczego, nie ma zastosowania do sytuacji skarżącego norma kolizyjna zawarta w art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Po wyeliminowaniu jako tytułu ubezpieczeń społecznych pracy najemnej na Słowacji, jedynym tytułem ubezpieczenia skarżącego jest wykonywana przezeń na obszarze RP pozarolnicza działalność gospodarcza. Objęta sporem decyzja organu rentowego z 23 maja 2016r. o podleganiu przez skarżącego od 1 września 2014r. polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego jest zatem prawidłowa.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 2 w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U z 2015 r., poz. 1804 z późn. zm).